

Com quedem?

El verb *quedar*, d'aparició més aviat tardana en la nostra llengua, hi ha anat reemplaçant gradualment el més clàssic i genuí *restar*. Per això, sens dubte, el Diccionari Fabra, per a la definició del significat principal de *quedar* es limita a indicar la seva sinonímia amb *restar*. Però uns dels exemples amb què il·lustra aquest significat, *Vam quedar que ho faria ell*, que correspon a un ús avui molt freqüent de *quedar*, no sembla pas que es pugui incloure en aquesta definició; dit altrament, *quedar* no hi és substituïble per *restar*. La Gran Enciclopèdia defineix ja, en un apartat propi, aquest valor de *quedar*: "deixar establert per mutu acord", amb l'exemple *Haviem quedat que ens trobaríem aquest vespre*, encara que, sens dubte per inadvertència, manté en l'apartat dedicat a la significació principal de *quedar*, en què reprèn la definició del Fabra, l'exemple anàleg d'aquest *Vam quedar que ho faria ell*.

En els dos exemples transcrits, així com els que recull el Diccionari Alcover-Moll, el verb *quedar* duu com a complement una oració subordinada. De fet, l'Alcover-Moll recull també l'exemple *En què quedem?* Però no hi ha dubte que el verb *quedar* —ens referim, exclusivament, al seu ús amb el valor que comentem— admet una fraseologia més àmplia. Cal remarcar, en primer lloc, que el complement de *quedar*, format, com hem dit, per una subordinada, es pronominalitza amb *hi*: *No hi vam quedar pas* (Cf. *Vam decidir que ho faria ell*, que es redueix a *Ho vam decidir*). Aquesta pronominalització correspon tant a l'ús que fem de *quedar* amb complements modals, *Vam quedar així*, *Vam quedar d'aquesta manera*, *Com vam quedar?*, com al que en fem amb complements introduïts per la preposició *en*, cas que sembla limitat a termes pronominals, com *En què quedem?*, *No vam quedar en res*, *Vam quedar en això*. No sembla del tot estrany, encara, l'ús de *quedar* amb un infinitiu com a complement, introduït per la preposició *de*: *Vam quedar de trobar-nos un altre dia*.

Molt sovint, els verbs dels complements de *quedar* són *trobar-se*, *veure's*, *reunir-se*, etc., i així el verb *quedar* ha acabat per absorbir la significació d'aquests verbs. Són, efectivament, usuals frases com *Quedem per al dissabte vinent* o *Per a què quedem?*, en què quedem vol dir *quedem que ens veurem*. Es diu, així mateix, *quedar amb algú* (per exemple, *quedar amb una noia*), això és, *convèncer de sortir junts*. En sabem d'un que, per assegurar-se una companyia femenina els dies de festa, quedava amb dues noies alhora.

Albert Jané